

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הגר"א

[א] גמ' ערסא דללא אחר
 כב' כ"ל. ומלות אתמר נמי
 ליתא בנסהד' ועי' הגירסא
[ב] שם גדולה
 מזו ע"ג כ' כ"ל:

לעזי רע"י

טרגיפני"א [טרגפיט"א].
אולי: מגן שהותאם (למי
שנושא אותו).

מוסף רע"י

[illegible]

אין אומרים ברכת אבל
האבל את העשירים ב

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

יגלגל עמקן. ואינו עושה סמורה דפני עמלו אלא עם חצורה: אף
על גב שאין לו. לאכל אחר השבת אלא יום אחד: קריטיו. רשומיו
שהוא כעין תרפינא: ערסא דגדא. מטה שמיידים אותה למזל
טוב ואין משתמשין בה כלום אלא מיידין אותה לשרות מזל טוב
עליה: דלא. עור: סירוגו מסוכו.
מכנים רעותות מן חורי עמי המטה:
על גבה. העור כפול על העץ:
נקליטי. עלים יוצאין מתוקנין
למראשותיו ולמרגלותיו ונותנין עץ
ארוך עליהן ונותן הסדינין עליהם
לשמור מהזבובים: אין מזכרין.
על הריח דבית האכל: המנחמין.
קורבין מביאין עניינם של אולכין:
מתנן אסקוטלא. תמחוי: פוערין
אם הרצים. שאומרים למנחמין
לכו לבתיכם: אין מניחין מטה
במועד ברחוב. להספידו: ולא של
גשים לעולם. ששופעות זיבה: גב'
כליזה

* אם יכול למעט בעסקו ימעט ואם לא יגלגל עמהן תנו רבנן ⁶ מאימתי כופין את משות משיצא מפתח ביתו דברי ר' אליעזר רבי יהושע אומר ⁷ משיסתם הגולל מעשיה שמת רבן גמליאל הזקן כיון שיצא מפתח ביתו אמר להם רבי אליעזר כפו משותיכם וכיון שנסתם הגולל ⁸ [אמר להם רבי יהושע כפו משותיכם] אמרו לו כבר כפינו על פי זקן ת"ר ⁹ מאימתי זוקפין את המשות בערב שבת מן המנחה ולמעלה אמר רבה בר הונא י אף על פי כן אינו יושב עליה עד שתחשך ¹⁰ ולמוציא שבת אע"פ שאין לו לישב אלא יום אחד חוזה וכופה תנו רבנן ¹¹ הכופה ממדת

א כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה
ורה מקומות כופה את כולו ואפילו חמשה
זיתא מטה המיוחדת לכלים אין צריך לכפותה
זוקפו רבן שמעון בן גמליאל אומר ^ה דרגש
ואילוי ^ה מאי דרגש אמר עולא ערסא דגדא
לך ^ה דתנן ^ה כל העם מסובים על הארץ והוא
דעד האידנא לא אותביניה והשתא מותבינן
קושיא מדי דהוה אאכילה ושתיא דעד
קנייה השתא אוכלייה ואשקנייה אלא אי
ש אינו צריך לכפותו אלא זוקפו ואי ערסא
הא ^ה (תנן) ^ה הכופה מטתו לא מטתו בלבד
לו בתוך ביתו כופה ומאי קשיא מדי דהוה
אם היתה מטה המיוחדת לכלים אינו צריך
יא רבן שמעון בן גמליאל אומר דרגש מתיר
סלקא דעתך ערסא דגדא מאי קרביטין איתא
ההוא מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמייה
אי דרגש ערסא דצלא ^ה איתמר נמי אמר ר'
ה סירוגה על גבה אמר רבי יעקב בר אחא
כרבן שמעון בן גמליאל ^ה (איתמר נמי) אמר
אי ^ה מטה שנקליטייה יוצאין זוקפה ודיו ^ה תנו
אודייני גדולה ^ה על גבי קרקע לא יצא ידי
ם כפית המטה תנו רבנן ^ה מכבדין ומרביצין
סות וצולחיות וקיתוניות בבית האבל ^ה ואין
ים לבית האבל איני והא תני בר קפרא אין
על הבשמים בבית האבל ברוכי הוא דלא
שיא הא בבית האבל ^ה הא בבית המנחמן;
בבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנזין
רכת אבלים במועד אבל עומדין בשורה
אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל
עולם מפני הכבוד: ^ה תנו רבנן בראשונה
ם בקלתות של כסף ושל זהב ועניים בסללי
ניים מתביישים ^ה התקינו שיהו הכל מביאין
מפני כבודן של עניים תנו רבנן ^ה בראשונה
בזוכית לבנה ועניים בזוכית צבועה והיו
וכל משקין בזוכית צבועה מפני כבודן של
עשירים ומכסין פני עניים מפני שהיו מושחחין
ני הכל מפני כבודן של עניים ^ה בראשונה

שמוען בן גמליאל דריש מתי
שנקלישה וצאן, ורפא דיו. מתי
המנחה למעלה. ורפא אסור
אבילות אלא יום אחד בלבד,
על גבי קרקע אל יצא ידו חוץ
ומדחין את הקרעות כוסות וקיר
ממטה דולא (ע"פ א"ר).

את הרבים. ת"ר בראשונה היו מוליכין בבית האבל, עשירים בקל
ד היו מגלין את מתן עשירים, והיו מכסין את פני העניים, שה

כז.

אם יבול רמעיט בעסקו ימעט. פירש צקונטרס צסחורטו ונראה
צדצד רהצד קאמר וכן פי' לעיל (ד' צג.) גצי על כל המחסי
כוין רהא ממעט צעסקו רהא חינו ממעט וגם הרצ פירש לעיל צדצד
רהצד עושה צנעא צמוך ציתו נראה לפירושו דהכא מיירי צאציו

ואתו ומשום דהולך דרך המיר
שיגלגל עמהם אם אינו יכול למעט
דבשר מתים אינו ממעט כלל אם
זינר רוצה ולא יפריז הכא בשאר
מתים צריך לומר להפך הולך דרך
ואינו נוהג אצילות כל כך ומתנחם
יותר אסור להרבות בעסקו יותר
מאוחו שיש צדיות ואינו מתנחם
וה"ר יוסף פירש דהכא יענעם בעסקו
לקנות זורכי סעודה ולפי שהולך
בדרך רגיל לקנות זורכי סעודה יותר
מבציות שיש לו קונים עזורים וגם
מואל דבציות הרבה משום הכי נקט
הולך בדרך ומה שפירש בקונטרס
לאיירי כשאלמו לו על מיתת קרוביו
כשהיה בדרך לא ידענא אי צעי
לממר לאיירי במוליך סחורמו ממקום
למקום כדפי' בקונטרס ור"ל דשאל
שרי ליה לאידי למכור סחורמו דכיון
דהולך לאתה ככל ויטע דלא ולש
פצע צהליכמו שבר היה ידע עליה
בציות שיכול לשומרה או שאל
הקונטרס ר"ל משום דלמרינ לעיל
(דף ג.) שבת ראשונה אינו יוצא
מפתח ביתו זה אינו קושא דאע"פ
שאינו יוצא מפתח ביתו בעיר הא
למרינ (ולעיל דף טו.) יאל לדרך
ס' (חולין ונכנס לעיר) אלמא מותר
ללכת (יב) ושאל דאך בדרך האבד
מומר ללכת לדרך: **בין המנחה**
ואבע"ה. פי' במסופות הרב דמספקא
ליה אי מנחה גדולה אי מנחה קטנה
דמקודש לכן אינו יושב עליה וראה
לי דמכאן סמכו שלא לישב ע"ג כסא
וספקל אע"פ שאין ראה המורה
דשאני מטה הוואל זורכי כשיה ולא
מנינו מטה בצקא וספקל:
ואין מו"יבין לבית האבל. וזה
המשנה על כרחין נסדרה
בהיפך ושאל כל זה מן הברייתא
דלמעלה כמו שפירש במסופות דהיא
דלעיל ותמיהני מדוע לא פירשו גם
כאן כמו שפירש למעלה ושאל בספר
הרב היתה כתובה מגוף הברייתא
ולא הורק לפרשו כל זה היה מובן
בספרו לכל ואין מו"יבין כו' וכן תוכי
ממך פירוש המסופות שפי' לא
ידענא אי קאי האי בראשונה היו
מוליכים לתמוגמר ובשמים דלמר אין
מצרכין הא אחריו מיימין אי
למיתנין קאי דקתני מצרין ואותה
הבראה היא בראשונה מוליכין כו'
דלמיתנין קאי ועוד כו' שפירש
התקינו שיהי הכל מוליכין כו'
ומתניתין לאחר תקנה:

ם מפני שהיו מושחרין פניהן מפני בצורת והיו עניים
עניים^ו בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש ועניים
בכליכה

מאימתי זוקפין אר

אבילות אלא יום אחד בלבד, חזר וכופה משתור. חיד' ישן על גבי מטה על גבי ב' קרקע אל יצא יד חובתו, ואמר ר' יוחנן מפני לא קיים כפית המט' מויתרין אל הקערות כסותו קריותות בליתויח ב' האבל. אלא מביאין כפית המט' ודחני בר קפרא, אין מברכין על המגמר ועל הבשמים של ב' האבל, גזרי' דמיי' יליכין בבית האבל, עשיירי' כקלחות של סכף של זהב, ועשיירי' כלי' גזרי' כן וכו' מסיכ' את' בני העניי', שהיו שחורין מן הרעב וכו'. וכן היו מרחיצאין

עין משפט
נר מצוה

י"ד ס' שפ סעיף כג:
י"ד ב מ"י פ"א שם הלכה
ב סמוג עשין דרבנן ב
ש"ס ש"ס ס' שעה סעיף
א:

הלכה 3 טור י"ד סי'
ת:

הלכה יח טור י"ד סי'
שפן:

ז"ז ט מיי"י שס פ"ז הלכה
ח ופ"ג מהלכות
מלכים הלכה ד:

ד"ר י מיי' פ"ה מהל' חבל
הלכה יח טור י"ד
שם :

דין ב' ל' מיי' פייג' שס
הלכה ו' סמג' עשין
שם מוש"ו שם ח' שנות

סעיף ז:
דב מ טוש"ע שס:
דב א ו מ"י שם הלכה ז

ט״ז ס׳ תא״:
דבב ם מ״י שם פ״א
הלכה 1 ט״ז ש״:

דבג ע מיי שם ופ"ו
מהלכות י"ט הלכה
ה"ו נושא"ו י"ד ח"י ח"א

סעיף א' וטו"ש"ע א"ח סי'
תקמו סעיף א':

אצל הלכה ה טוש"ע
שם סי' שנה:

הלכה ז עי"ד סי'
שעה:

א' טו"ש"ע שם ס"י שנג
סעיף א':

רבינו חננאל

[illegible]

על המלבנות ומסורגות
מלבנות המטה בחבלים
הללו והעור בתוכם. וכיון
שמעמידין אותה ישנין
על גבי העור. ואמר רבן

ש סירוגו מתוכה מטה
המטות בערב שבת, מן
נשאר לו משבעת ימי
אודיני ועל גבי ספסל
ת"ר מכבדן ומרביצין
האבל. ואוקימנא, הא
בבית המנחמין. **מתני'**
וכך היו משקין בבית
עשירים בדרגש, ועניים